

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžo/151/2015
Identifikačné číslo spisu: 2008200677
Dátum vydania rozhodnutia: 25.10.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:2008200677.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Eleny Kováčovej, v právnej veci žalobcov: 1. Ing. Q. K., bytom W. W. XXXX/XX, W., právne zastúpeného JUDr. Dušanom Slaninom, advokátom, so sídlom Kollárova 34, Trnava, 2. Ing. Q. E., bytom X. XXXX/XX, W., právne zastúpeného Mgr. Radovanom Ulehľom, advokátom so sídlom Winterova 62, Piešťany, proti žalovanému: Okresný úrad Trnava, Odbor výstavby a bytovej politiky, Kollárova 8, Trnava, za účasti: 1. TMS-INVEST, s.r.o., so sídlom Pluhová 8, Ivanka pri Dunaji, zastúpeného AK MS, s.r.o., so sídlom Galandova 3, Bratislava, 2. R. B., bytom S. XXXX/XX, W., 3. V. B., bytom S. XXXX/XX, W., 4. Doc. MUDr. Q. M. CSc., bytom S. XXXX/X, W., 5. Ing. B. M., bytom S. XXXX/XX, W., 6. V. D., bytom Q. XX, W., 7. Ing. W. K., bytom M. XXXX/XX, W., 8. Q. D., bytom M. XX, W., adresa na doručovanie: Dr. K. XX, B. Q., 9. V. Z., bytom W. K. XXXX/XX, A., 10. Q. K., bytom M. XXXX/XX, W., 11. V. M., bytom M. XXXX/XX, W., 12. W. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XXX, 13. F. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. X, C., 14. C. H., nar. XX.XX.XXXX, F. XXX, 15. D. V., rod. H., bytom F. XXXX/XX, W., 16. K. M., rod. H., bytom M. XXXX/XX, W., 17. V. V., rod. H., bytom M. A. XX, W., 18. Q. H., bytom A. C. XX, W., 19. Z. K., bytom S. XXXX/XX, W., 20. D. S., bytom W. B. XX. XX XXX N. P., 21. V. K. P. Z., nar. XX.XX.XXXX, C. R., t.č. na neznámom mieste, zastúpený opatrovníčkou: JUDr. V. K., vyššia súdna úradníčka Okresného súdu Trnava, 22. V. Y., bytom M. XXXX/XX, W., zastúpený opatrovníčkou: JUDr. V. K., vyššia súdna úradníčka Okresného súdu Trnava, 23. V. A., bytom M. XX, W., 24. V. A., bytom M. XX, W., 25. Q. A., bytom N. R. XXX, 26. D. A., bytom F. XXX, N. R., 27. Ing. F. U., bytom F. X/XXXX, W., zastúpený advokátkou Mgr. Martinou Masárovou, AK Záhradná 2/B Piešťany, 28. Z. U., bytom F. X/XXXX, W., 29. M. A., bytom M. XXXX, W., 30. C. A., bytom M. XXXX, W., 31. K. A., bytom M. XX, W., 32. M. V., bytom Q. X, W., 33. C. V., bytom Q. X, W., 34. M. R., bytom S. XX, W., 35. P. C., bytom S. XXXX/X, W., 36. Z. E., bytom X. XX, W., 37. F. X., bytom M. Y. XXX, 38. V. X., bytom M. Y. XXX, 39. P. Y., bytom S. XXXX/XX, W., 40. A. V., bytom S. XXXX/X, W., 41. B. V., bytom D. XXX, 42. Q. V., bytom S. XXXX/X, W., zastúpený opatrovníčkou: A. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. XXXX/X, W., 43. Q. V., bytom S. XXXX/X, W., 44. C. V., bytom S. XXXX/X, W., 45. K. V., bytom S. XXXX/X, W., t.č. bytom K. E. XX, A. X. XX XDL, X., M., zastúpená opatrovníkom: C. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. XXXX/X, W., 46. Ing. P. N., bytom M. XXX, W., 47. Ing. V. S., bytom M. N., A., 48. Q. P., bytom S. XXXX, W., 49. V. P., bytom S. XXXX, W., 50. T. T., bytom S. XX/A, W., 51. Y. T., bytom M. XX, W., 52. V. W., bytom F. X, W., 53. SLK, a.s., so sídlom Winterova 29, Piešťany, zastúpeného: JUDr. Roman Kvasnica, advokát, s.r.o., so sídlom 921 01 Piešťany, Sad A. Kmeť'a 24, 54. Ing. V. N., bytom F. X, W., 55. P. N.-F., bytom P. T. S. X, D-XXXXX, Z., N., 56. R. W., bytom M. XX, W., 57. Ing. J. W., CSc., bytom F. X, W., 58. V. W., bytom F. X, W., 59. Ing. Q. Y., bytom F. X, W., 60. Ing. V. Y., bytom F. X, W., 61. V. Y., bytom F. X, W., zastúpený opatrovníčkou: Ing. Q. Y., bytom F. X, W., 62. Ing. J. C., bytom S. XX, W., 63. R. M., bytom N. C. XXXX/XX, 64. T. X., bytom M. XXX/X, B., o

preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 11. júla 2008, č. KSÚ-OSP-0675/2008/Gi, na odvolanie žalobcov 1., 2. a účastníka konania 50. proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/102/2008-760 zo dňa 16. septembra 2014 v spojení s opravným uznesením č. k. 14S/102/2008-833 zo dňa 09. februára 2015, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/102/2008-760 zo dňa 16. septembra 2014, v spojení s opravným uznesením č. k. 14S/102/2008-833 zo dňa 09. februára 2015 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 14S/102/2008-760 zo dňa 16. septembra 2014 v spojitosti s opravným uznesením č. k. 14S/102/2008-833 zo dňa 09. februára 2015, podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcov 1. a 2., ktorou sa domáhali zrušenia rozhodnutia žalovaného č. KSÚ-OSP-0675/2008/Gi zo dňa 11. júla 2008, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcov 1., 2. a účastníkov konania 3., 19., 28., 34., 35., 36. a 62. a potvrdené rozhodnutie stavebného úradu - mesta Piešťany č. 11715/22/27/2005-Ko zo dňa 15. februára 2008, ktorým správny orgán prvého stupňa podľa § 39 a 39a zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“) a § 4 vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 453/2000 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia stavebného zákona, vydal rozhodnutie o umiestnení stavby „A.“ na pozemkoch parc. č. 7368, 7369/2, 7376, 7379, 7381, 7382, 7383/1, 7383/3, 7374/1 a 7375 v k.ú. W. pre navrhovateľa TMS-INVEST, s.r.o. so sídlom Pluhová 8, Ivanka pri Dunaji.

O náhrade trov konania rozhodol tak, že žalobcom 1. a 2., rovnako ako účastníkom konania 1. až 64. nárok na náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvého stupňa konštatoval, že s ohľadom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 22/02 zo dňa 16. apríla 2003 rozhodnutím o umiestnení stavby nie sú žalobcovia 1. a 2. priamo dotknutí na svojich právach, nakoľko rozhodnutím môže byť priamo dotknutý len ten, koho právne postavenie môže byť po vydaní rozhodnutia iné ako pred rozhodnutím. Ďalej konštatoval, že rozhodnutím o umiestnení stavby sa určuje stavebný pozemok, umiestňuje sa stavba na ňom, určujú sa podmienky na umiestnenie stavby, určujú sa požiadavky na obsah projektovej dokumentácie a určuje sa čas platnosti územného rozhodnutia. Zdôraznil, že na základe rozhodnutia o umiestnení stavby nie je možné ešte stavbu realizovať, keďže sa ním určuje stavebný pozemok a stavba na ňom sa len umiestňuje. Realizovať stavbu je možné až na základe právoplatného stavebného povolenia vydaného v stavebnom konaní. Územné konanie, ktoré predchádza stavebnému konaniu, ako aj rozhodnutie o umiestnení stavby je len právnym základom pre stavebné povolenie. Dodal, že v danom prípade musí byť ešte vydané stavebné povolenie, aby mohla byť stavba uskutočňovaná. Preto dospel k záveru, že ak teda má po rozhodnutí o umiestnení stavby nasledovať ešte ďalšie rozhodnutie, až na základe ktorého môže byť stavba uskutočňovaná, nemôžu byť samotným rozhodnutím o umiestnení stavby, ktorým je stavba iba umiestňovaná na stavebnom pozemku, žalobcovia priamo dotknutí na svojich právach. Zároveň uviedol, že nakoľko námietky žalobcov smerovali k faktickému stavu, tieto

budú aktuálne až v stavebnom konaní, kde sa bude rozhodovať o vydaní stavebného povolenia.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie žalobcovia 1., 2. a účastník konania 50. T. T.. Žalobca 1. prostredníctvom právneho zástupcu žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Trnave na ďalšie konanie, nakoľko mal za to, že súd prvého stupňa nedostatočným odôvodnením svojho rozhodnutia, ako aj neprejednaním veci v rozsahu podanej žaloby odňal žalobcom možnosť konať pred súdom. Zároveň namietal, že krajský súd nesprávnou interpretáciou nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 22/02 zo dňa 16. apríla 2003 vec nesprávne právne posúdil. Ďalej za nesprávny označil výklad § 247 ods. 1 OSP, ktorý vo svojom odôvodnení uviedol súd prvého stupňa, a podľa ktorého je žalobca v žalobe povinný uviesť konkrétne označenie subjektívneho práva žalobcu, ktoré bolo porušené. Mal za to, že žalobca je podľa § 247 ods. 1 OSP aj podľa judikátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 64/1998 povinný svoje subjektívne práva, ktorých porušenie namieta, konkrétne skutkovo vymedziť tak, aby bolo zrejmé, aké právo účastníka konania bolo postupom správneho orgánu porušené. Ďalej uviedol, že zo žalobnej námietky, spočívajúcej v tvrdení, že správny orgán nekonal s právnym zástupcom žalobcov, hoci bol k tomu povinný, a že správny orgán sa v konaní nevyporiadal so všetkými dôkazmi, nevyhodnotil ich v ich vzájomnej súvislosti a svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil, nepochybne vyplýva, že žalobcovia namietajú porušenie svojho práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotveného v čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky. Následne zdôraznil, že žalobcovia poukázali na konkrétne skutočnosti, keď uviedli, že správny orgán prekročil rámec stavebného zákona a zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), keď bez akéhokoľvek procesného úkonu zmenil navrhovateľa. Preto mal za to, že spoločnosť TMS-INVEST, s.r.o. mohla mať v územnom konaní začatom na návrh spoločnosti Techmontstav, s.r.o. jedine štatút účastníka konania, ale bez ďalšieho sa nemohla stať v tomto konaní navrhovateľom, a teda územné rozhodnutie nemohlo byť v tomto konaní vydané v jej prospech. Pokiaľ spoločnosť TMS-INVEST, s.r.o. podala nový návrh na začatie územného konania, malo byť pôvodné územné konanie ukončené v súlade s platnou legislatívou a o prípadnom novom návrhu sa malo riadne začať nové územné konanie so všetkými jeho náležitosťami v zmysle stavebného zákona a správneho poriadku. Zdôraznil, že pokiaľ tak správny orgán nepostupoval, došlo týmto k porušeniu subjektívneho práva žalobcov, a to konkrétne ich práva na to, aby správne orgány konali len to, čo im právne predpisy umožňujú a to o to viac v konaní, ktorého sú oni sami účastníkmi, a ktoré má priamy dopad na ich práva a oprávnené záujmy.

Rovnako tak namietal, že súd prvého stupňa nesprávne aplikoval a interpretoval nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, na ktoré odkázal v odôvodnení svojho rozhodnutia, keď uzavrel, že rozhodnutím o umiestnení stavby nie sú žalobcovia priamo dotknutí na svojich právach. Uviedol, že takýto záver je v priamom rozpore tak s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 22/02 zo dňa 16. apríla 2003, ako aj so samotným znením stavebného zákona. Ďalej uviedol, že z ustanovenia § 34 ods. 2 stavebného zákona jednoznačne vyplýva, že konanie o umiestnení stavby je konaním, ktoré je spôsobilé priamo zasiahnuť aj práva osôb iných, ako tých, ktoré sú označené v ods. 1 uvedeného zákonného ustanovenia. Mal za to, že už samotný fakt, že správny orgán priznal žalobcom štatút účastníkov územného konania o umiestnení stavby naznačuje, že týmto konaním môžu byť ich práva priamo dotknuté. Doplnil, že pokiaľ by s ohľadom na akýsi menej závažný alebo predbežný charakter územného konania o umiestnení stavby nemohlo prísť k porušeniu práv účastníkov, zákonodarca by celkom zbytočne vymedzoval pomerne široký okruh účastníkov územného konania, kde by rátať aj s vlastníkami susediacich nehnuteľností a ďalšími dotknutými osobami. Zdôraznil, že územné rozhodnutie o umiestnení stavby vytvára závažnú právnu skutočnosť, ktorá má reálny dopad aj na vlastníkov susediacich pozemkov a iných osôb. Zasahuje tak do ich možnosti s vecou disponovať, ako aj do ich práva vlastnú vec užívať. Taktiež zdôraznil, že bez tohto právneho základu by v tomto prípade ani nemohlo dôjsť k stavebnému konaniu. Práve pre vytvorenie tohto právneho základu je nevyhnutné posúdiť súladnosť umiestňovanej stavby s § 37 ods. 2 stavebného zákona. Iba v prípade súladu stavby so všetkými zákonnými požiadavkami môže o umiestnení stavby na konkrétnom pozemku správny orgán rozhodnúť a až následne môže navrhovateľ podať žiadosť o vydanie stavebného povolenia v intenciách rozhodnutia o umiestnení stavby. Zároveň uviedol, že krajským súdom uvádzané nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky nevymedzujú územné konanie o umiestnení stavby ako akési

predbežné konanie, ktoré svojim charakterom nemá reálnu možnosť porušiť práva účastníkov konania. Uvedené nálezy skôr poukazujú na fakt, že je potrebné starostlivo zvážiť, či rozhodnutie vydané v správnom konaní alebo samotné konanie je spôsobilé porušiť tie práva účastníka správneho konania, ktoré tento vo svojej žalobe uvádza. Dodal, že Ústavný súd Slovenskej republiky tak nezameriava svoju pozornosť len na charakter územného konania, ale tiež na konkrétne právo a možnosť jeho reálneho porušenia rozhodnutím alebo postupom správneho orgánu. Tvrdil, že dôsledkom tejto neprávnej interpretácie nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky súdom prvého stupňa bolo nerešpektovanie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžo/146/2010 zo dňa 28. apríla 2011, ktorým mu tento uložil povinnosť prejednať vec v intenciách žaloby, nakoľko sa právami, ktorých porušenie žalobcovia v žalobe uviedli jednotlivito nezaoberal, iba skonštatoval, že žaloba neobsahuje obligatórne náležitosti a námietky žalobcov budú aktuálne až v stavebnom konaní. Súdu prvého stupňa taktiež vyčítal, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva, porušenie ktorých práv konajúci súd považoval za žalobou uplatnené, keď na jednom mieste tvrdí, že žaloba práva nekonkretizuje, ale len všeobecne odkazuje na ich porušenie, avšak v závere už uvádza, že námietky žalobcov budú reálne až v stavebnom konaní.

Žalobca 2. prostredníctvom právneho zástupcu v podanom odvolaní navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 16. septembra 2014 zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Uviedol, že napadnutý rozsudok krajského súdu je v rozpore so zákonom, nakoľko preskúmané rozhodnutie žalovaného, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo obsahuje mnohé porušenia správneho poriadku, stavebného zákona, ako aj ďalších predpisov. Mal za to, že žalovaný postupoval v rozpore s § 59 ods. 1 správneho poriadku, nakoľko v potrebnej miere nedoplnil konanie, ani neodstránil vady. Poukazujúc na § 3 ods. 1 správneho poriadku, v zmysle ktorého správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, namietal, že žalovaný svojim konaním porušil aj túto zásadu. Následne, odkazujúc na § 3 ods. 5 prvú vetu správneho poriadku v spojitosti s § 32 ods. 1 správneho poriadku, dal do pozornosti zásadu materiálnej pravdy, pričom podľa žalobcu 2. žalovaný ani túto nedodrжал. Uviedol, že podľa územného plánu centrálnej mestskej zóny sú v lokalite, kde je plánovaná výstavba (výškové regulatívy) počet nadzemných podlaží 3-4 n.p. a 2-3 n.p. pre zástavbu vo vnútrobloku. Mal za to, že z listiny - územnoplánovacej informácie, ktorá sa nachádza v spise žalovaného správneho orgánu vyplýva, že daná lokalita má charakter vnútrobloku, a preto je počet nadzemných pre túto výstavbu stanovený na 2-3 n.p. Navrhovaná zástavba v predmetnej lokalite spracovaná v dokumentácii pre územné konanie predstavuje bytovú zástavbu v bytových domoch. Ide o podpiwničené obytné domy so 4+1 nadzemnými podlažiami. Z uvedených dôvodov namietal, že navrhovaný počet podlaží je v rozpore s územným plánom centrálnej mestskej zóny. Rovnako tak žalovanému vyčítal, že nepreskúmal dôsledne vlastnícke pomery k pozemkom, ktorých sa týka preskúmané rozhodnutie. Doplnil, že zo spisového materiálu vyplýva, že účastníci správneho konania žiadnym spôsobom nepreukázali vlastnícke právo k predmetným pozemkom. Preto namietal, že žalovaný nevychádzal zo spoľahlivo zisteného stavu veci, keď nezistil úplne skutočný stav a tým porušil zásadu materiálnej pravdy.

Žalovanému taktiež vyčítal, že z odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia v rozpore s § 47 ods. 3 správneho poriadku nevyplýva, akými skutočnosťami sa riadil pri rozhodovaní, čo bolo podkladom pre rozhodnutie, ani akými úvahami bol vedený. Dodal, že žalovaný neuvádzal, ako sa vysporiadal s uvedenými dôkazmi a ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov. Poukazujúc na § 34 ods. 5 správneho poriadku namietal, že v konaní došlo k porušeniu zásady voľného hodnotenia dôkazov. Zdôraznil, že hoci v spise žalovaného správneho orgánu je odborné posúdenie Ing. arch. Q. L., posudok Ing. B. E. a znalecký posudok Ing. J. K., pričom ide o dôkazy, ktoré poukazujú na nedodržané STN a na porušenie právnych predpisov, žalovaný sa týmito dôkazmi nezaoberal. Ďalej porušenie § 25 ods. 5 správneho poriadku videl v tom, že rozhodnutie mesta Piešťany zo dňa 15. februára 2008, ani rozhodnutie bývalého Krajského stavebného úradu v Trnave zo dňa 11. júla 2008 nebolo doručené spoločnej splnomocnenej zástupkyňi pre celé konanie JUDr. P. K..

Súčasne zdôraznil, že subjekt, ktorý podal návrh na vydanie preskúmaného územného rozhodnutia je iný, ako subjekt, ktorý je označený ako navrhovateľ v samotnom rozhodnutí. Návrh na vydanie

územného rozhodnutia aj s prílohami predložila spoločnosť Techmontstav, spol. s r.o., avšak v rozhodnutí sa uvádza, že je vydané pre navrhovateľa TMS-INVEST, s.r.o., pričom zo spisového materiálu nevyplýva, akým spôsobom došlo k zámene na strane navrhovateľa. Dodal, že správny poriadok neupravuje zmenu účastníkov územného konania. Ďalej uviedol, že ani spoločnosť Techmontstav, spol. s r.o., ani spoločnosť TMS-INVEST, s.r.o. v správnom konaní nepreukázali úplné vlastnícke právo k pozemkom, ktoré boli predmetom správneho konania.

Účastník konania 50. T. T. v podanom odvolaní navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Namietal nesprávnosť vyjadrení dotknutých orgánov potrebných pri územnom konaní. Uviedol, že žalobcovia už v minulosti predložili svetlo-technický posudok vypracovaný Ing. K. s nevyhovujúcim stanoviskom, dopravný posudok vypracovaný Ing. E. s nevyhovujúcim stanoviskom, ako aj urbanistický posudok vypracovaný Ing. arch. L. s nevyhovujúcim stanoviskom. Žiadnym z týchto posudkov sa žalovaný nezaoberal. Za sporné označil aj zabezpečenie požiarnej ochrany. Mal za to, že súd mal podrobne preskúmať rozdiely v jednotlivých vyjadreniach dotknutých orgánov uvedených vo vydanom územnom rozhodnutí, a aj v tých, ktoré predložili žalobcovia. Súdu prvého stupňa vyčítal, že nevykonal dokazovanie v tejto veci a neprizval žiadnych odborníkov ani znalcov v danej problematike z odboru dopravy, architektúry a požiarnej ochrany. Súčasne zdôraznil, že krajský súd sa opomenul zaoberať tým, že časť vjazdu do Detskej ulice zo Záhradnej ulice nie je vo vlastníctve žiadateľa o vydanie územného rozhodnutia.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcov 1., 2. a účastníka konania 50. písomne nevyjadril.

Žalobca 1. v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu 2. a účastníka konania 50. uviedol, že k ich obsahu nemá žiadne výhrady a s ich dôvodmi sa stotožňuje v celom rozsahu.

Účastník konania 1. obchodná spoločnosť TMS - INVEST, s.r.o. v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcov 1., 2. a účastníka konania 50. navrhol napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/102/2008-760 zo dňa 16. septembra 2014 v spojení s opravným uznesením č. k. 14S/102/2008-833 zo dňa 09. februára 2015 potvrdiť. Mal za to, že odvolacie dôvody a právne a skutkové okolnosti uvádzané vo všetkých doručených odvolaniach nie sú dôvodmi nezákonnosti správnou žalobou napadnutého rozhodnutia. Zdôraznil, že žalobcovia 1. a 2. neuviedli v odvolaniach, v čom a ako došlo k porušeniu zákona pri vydaní napadnutého rozhodnutia bývalého Krajského stavebného úradu v Trnave č. KSÚ-OSP-0675/2008/Gi zo dňa 11. júla 2008, ktorú skutočnosť súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí nezohľadnil. Súčasne namietal, že odvolateľmi uvádzané skutočnosti v podaných odvolaniach nie sú odôvodnené porušením konkrétnych práv žalobcov 1., 2. Dodal, že účastník konania 50. podal odvolanie z dôvodov, ktoré neboli predmetom preskúmania na základe žalobných nárokov a neuvádza žiadne právo jeho ako účastníka konania, ktoré by bolo žalobou napadnutým rozhodnutím bývalého Krajského stavebného úradu v Trnave porušené.

Účastník konania 41. B. V. v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcov 1., 2. a účastníka konania 50. uviedol, že dňa 05. júna 2014 predal svoj podiel po otcovi Q. V. svojej nevlastnej sestre K. V., preto sa už nemôže k danej veci vyjadriť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniam žalobcov 1., 2. a účastníka konania 50. nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 25. októbra 2016 (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Predmetom súdneho konania je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správnych orgánov prvého a druhého stupňa o umiestnení stavby podľa §§ 32 - 42 stavebného zákona.

Podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený

rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb, alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Z obsahu súdneho ako aj administratívneho spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že mesto Piešťany, ako príslušný stavebný úrad rozhodnutím č. 11715/22/27/2005-Ko zo dňa 15. februára 2008 rozhodlo o umiestnení stavby „A.“ na pozemkoch parc. č. 7368, 7369/2, 7376, 7379, 7381, 7382, 7383/1, 7383/3, 7374/1 a 7375 v k.ú. W. pre navrhovateľa TMS-INVEST, s.r.o. so sídlom Pluhová 8, Ivanka pri Dunaji. Proti uvedenému rozhodnutiu podali v zákonnej lehote odvolanie žalobcovia 1., 2., ako aj účastníci konania V. B., Z. K., Z. U., M. R., P. C., Z. E. a Ing. J. C..

Podľa názoru žalovaného rozhodnutie prvostupňového orgánu je správne a je vydané v súlade s príslušnými ustanoveniami stavebného zákona a súvisiacich predpisov, ako aj ustanoveniami správneho poriadku. Súčasne žalovaný poukázal na skutočnosť, že dotknuté orgány štátnej správy, ktoré chránia záujmy spoločnosti podľa osobitných predpisov k umiestneniu stavby bytových domov nevzniesli žiadne pripomienky. Konštatoval, že prvostupňový správny orgán predmetnú stavbu umiestnil v súlade s ustanovením § 37 ods. 1 stavebného zákona, ktorej východiskovým podkladom pre posúdenie návrhu na vydanie rozhodnutia o umiestnení stavby bol územný plán centrálnej mestskej zóny mesta Piešťany č. 04/2002, ktorý bol schválený všeobecne záväzným nariadením č. 15/2001 zo dňa 19. decembra 2001. Žalovaný ďalej konštatoval, že nie je dôvod na zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 37 ods. 1, 2, 3 stavebného zákona podkladom pre vydanie územného rozhodnutia sú územné plány obcí a zón. Ak pre územie nebol spracovaný územný plán obce alebo zóny, podkladom na vydanie územného rozhodnutia sú spracované územnoplánovacie podklady podľa § 3 a ostatné existujúce podklady podľa § 7a; inak stavebný úrad obstará v rozsahu nevyhnutnom na vydanie územného rozhodnutia iné podklady, najmä skutočnosti získané vlastným prieskumom alebo zistené pri miestnom zisťovaní. Stavebný úrad v územnom konaní posúdi návrh predovšetkým z hľadiska starostlivosti o životné prostredie a potrieb požadovaného opatrenia v území a jeho dôsledkov; preskúma návrh a jeho súlad s podkladmi podľa odseku 1 a predchádzajúcimi rozhodnutiami o území, posúdi, či vyhovuje všeobecným technickým požiadavkám na výstavbu a všeobecne technickým požiadavkám na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu, prípadne predpisom, ktoré ustanovujú hygienické, protipožiarne podmienky, podmienky bezpečnosti práce a technických zariadení, dopravné podmienky, podmienky ochrany prírody, starostlivosti o kultúrne pamiatky, ochrany poľnohospodárskeho pôdneho fondu, lesného pôdneho fondu a pod., pokiaľ posúdenie nepatrí iným orgánom. Stavebný úrad v územnom konaní zabezpečí stanoviská dotknutých orgánov a ich vzájomný súlad a posúdi vyjadrenie účastníkov a ich námietky. Stavebný úrad neprihliadne na námietky a pripomienky, ktoré sú v rozpore so schválenou územnoplánovacou dokumentáciou.

Podľa § 39 stavebného zákona v územnom rozhodnutí vymedzí stavebný úrad územie na navrhovaný účel a určí podmienky, ktorými sa zabezpečia záujmy spoločnosti v území, najmä súlad s cieľmi a zámermi územného plánovania, vecná a časová koordinácia jednotlivých stavieb a iných opatrení v území a predovšetkým starostlivosť o životné prostredie včítane architektonických a urbanistických hodnôt v území a rozhodne o námietkach účastníkov konania. V rozhodnutí o umiestnení stavby si v odôvodnených prípadoch stavebný úrad môže vyhradiť predloženie podrobnejších podkladov, projektovej dokumentácie alebo jej časti; podľa nich môže dodatočne určiť ďalšie podmienky, ktoré sa

musia zahrnúť do stavebného povolenia.

Podľa § 39a ods. 1 stavebného zákona rozhodnutím o umiestnení stavby sa určuje stavebný pozemok, umiestňuje sa stavba na ňom, určujú sa podmienky na umiestnenie stavby, určujú sa požiadavky na obsah projektovej dokumentácie a čas platnosti rozhodnutia. Umiestnenie stavby sa vyznačí v grafickej prílohe územného rozhodnutia.

Podľa § 39a ods. 2 stavebného zákona v podmienkach na umiestnenie stavby sa určia požiadavky:

- a/ na ochranu prírody a krajiny a na zabezpečenie starostlivosti o životné prostredie,
- b/ na zabezpečenie súladu urbanistického riešenia a architektonického riešenia stavby s okolitým životným prostredím, najmä na výškové a polohové umiestnenie stavby vrátane odstupov od hraníc pozemku a od susedných stavieb, na výšku stavby, prístup a užívanie stavieb osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie, na napojenie na siete technického vybavenia, napojenie na pozemné komunikácie, na podiel zastavanej plochy a nezastavanej plochy zo stavebného pozemku vrátane požiadaviek na úpravu jeho nezastavaných plôch,
- c/ vyplývajúce z chránených častí krajiny alebo z ich blízkosti,
- d/ vyplývajúce zo stanovísk dotknutých orgánov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu, a preto sa v súlade s § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP obmedzuje len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku a na zdôraznenie uvádza, nasledovné:

Čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky nezaručuje ochranu súkromného a rodinného života pred akýmkoľvek zasahovaním. Zaručuje ochranu len pred takým zasahovaním, ktoré je neoprávnené. Rozhodnutie o umiestnení stavby však reálne do narušenia práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života nezasahuje, vytvára sa ním len právny základ pre rozhodnutie o realizácii stavby, ku ktorej môže, ale nemusí v budúcnosti ani dôjsť. Výplýva to aj z časovej platnosti rozhodnutia o umiestnení stavby (pozri napr. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. II. ÚS 22/02, sp. zn. III. ÚS 176/03 či sp. zn. II. ÚS 72/07 - www.concourt.sk).

Súdy Slovenskej republiky už viackrát prijali záver, že rozhodnutie o umiestnení stavby nemôže spôsobiť bezprostredné porušenie vlastníckeho práva (čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) včítane pohody bývania (čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd), keďže len vytvára možnosť pre vydanie ďalšieho rozhodnutia v stavebnom konaní, ktoré sa už svojimi účinkami vlastníkov pozemkov alebo stavieb môže dotknúť. Otázka ochrany práv a oprávnených záujmov vlastníkov okolitých rodinných domov sa teda bude riešiť v samostatnom následnom stavebnom konaní (pozri k tomu bližšie napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sž-o-KS/87/2006 z 20. júna 2007 či jeho uznesenie sp. zn. 5Sžp/3/2011 z 15. decembra 2012).

Vydaním územného rozhodnutia správne orgány nemohli v danej veci reálne ukrátiť žalobcov 1. a 2. na ich vlastníckom práve, práve na priaznivé životné prostredie, na hygienických ani občianskych právach ani práve na súkromie či znížiť štandard ich bývania (pohodu bývania), a preto nebol v tomto rozsahu ani podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky splnený základný predpoklad potrebný k vecnému vybaveniu žaloby. Z charakteristiky rozhodnutia o umiestnení stavby vyplýva, že ide o rozhodnutie, ktorým sa stavba priamo nerealizuje (k jej realizácii dochádza na základe stavebného povolenia - osobitného rozhodnutia vydaného v stavebnom konaní, resp. na základe ohlásenia stavebnému úradu v určitých v zákonom stanovených prípadoch), vytvára sa ním len právny základ pre rozhodnutie o realizácii stavby, ku ktorej môže, ale aj nemusí v budúcnosti ani dôjsť, čo vyplýva aj z časovej platnosti rozhodnutia o umiestnení stavby, t. j. k porušeniu práva na priaznivé životné prostredie týmto rozhodnutím nemôže reálne dôjsť.

Toto právne posúdenie napadnutého územného rozhodnutia odvolateľa nijakým spôsobom nespochybnili, len v podaných odvolaniach vzniesli námietky, ktoré nemôžu mať vplyv na posúdenie zákonnosti napadnutého rozhodnutia.

Dôvodom relevantným pre vyslovenie nezákonnosti územného rozhodnutia by bol jeho rozpor s požiadavkou ochrany životného prostredia ako požiadavky kolektívneho charakteru. V prejednávanej veci nebolo takéto pochybenie stavebného úradu alebo žalovaného zistené.

Vo vzťahu k odvolacej námietke žalobcu 1., že správny orgán sa v konaní nevysporiadal so všetkými dôkazmi, nevyhodnotil ich vo vzájomnej súvislosti a svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil, čím porušil právo žalobcov na súdnu a inú právnu ochranu zakotvené v čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, odvolací súd poznamenáva, že skutočnosť, že žalobca 1. sa s názorom krajského súdu nestotožňuje sama o sebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozsudku krajského súdu nepostačuje. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Za relevantnú nemohol Najvyšší súd Slovenskej republiky pokladať ani odvoláciu námietku žalobcov 1. a 2., že v administratívnom konaní došlo v rozpore so správnym poriadkom bez ďalšieho procesného úkonu ku zmene navrhovateľa, nakoľko z pripojenej spisovej dokumentácie vyplýva, že konanie mesta Piešťany pod č. 11715/22/27/2005-Ko je pokračujúcim konaním od roku 2005, a že po zrušení rozhodnutia mesta Piešťany pod tým istým číslom 11715 zo dňa 10. septembra 2007 rozhodnutím bývalého Krajského stavebného úradu v Trnave (právoplatným dňa 26. októbra 2007) z procesných a hmotnoprávných dôvodov sa pokračovalo v novom konaní s novým vlastníkom pozemkov TMS-INVEST, s.r.o. na strane navrhovateľa.

Krajský súd v odvolaniach napadnutom rozsudku postupoval v súlade s § 250ja ods. 4 OSP a svoj rozsudok riadne odôvodnil. Odvolania žalobcov 1., 2., a účastníka konania 50. neobsahovali žiadne relevantné námietky voči rozsudku krajského súdu, ktoré by mohli ovplyvniť jeho vecnú správnosť. Naopak, Najvyšší súd Slovenskej republiky má za to, že rozsudok krajského súdu je plne v súlade so zákonom, je vecne i právne správny, preto ho Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP a s poukazom na § 246c veta prvá a § 224 ods. 1 OSP tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko žalobcovia 1. a 2. v odvolacom konaní úspech nemali, a žalovanému a účastníkom konania ich náhrada neprináleží.

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť 01. júla 2016.

Dňom 01. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z., Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.